

Sara Mlinovski

DOBR
RAZMISLI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Sarah Mlynowski

THINK TWICE

Copyright © 2016 by Sarah Mlynowski

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Elajzi Ambroz, mami i čitaču misli

Za: StodardLorens@usa.cia.gov

Datum: 1. novembar

Od: DejlSuzana@usa.cia.gov

Predmet: Rekrutovanje

Dragi Lorens,

U prilogu šaljem svoju procenu dvadeset preostalih vančulaca.

Kao što ti je poznato, posmatram ih već dve godine, od njihovog drugog razreda srednje škole i prvih znakova telepatije nakon vakcinisanja protiv gripa. Nadam se da će moj izveštaj biti zadovoljavajući i da će pomoći u procesu odabira za operaciju *Dijamant*.

VANČULCI, ODELJENJE 12B, SREDNJA ŠKOLA BLUMBERG

1. Barak, Mišel

Jedna od retkih među vančulcima koja nije nastanjena u Trajbeki. Živi na četvrtom spratu zgrade bez lifta u Midtunu. Opsednuta je ljubavnim romanima, posebno onim o princezama i prinčevima.

Ne preporučujem: mnogo vremena provodi u čitanju i uglavnom sedi.

2. Bat, Mona

Jedini vančulac iz trećeg razreda. Zabavlja se sa Džordžom Marsonom, vančulcem br. 13. Ona je jedna od onih koje smo otkrili kasnije.

Ne preporučujem: ostaje joj još godinu dana školovanja.

3. Broman Mejsner, Džordana

Preterano zainteresovana za svoj izgled, tj. uvek sa sobom nosi čitav komplet za manikir i više karmina. Ima umetke za kosu, lažne trepavice i želi silikonske grudi. Nezdravo je koliko ceni slavu. Pristala je da se pojavi u onom užasnom rijaliti-programu o vančulnoj percepciji *Znamo šta mislite*.

Ne preporučujem: pokazuje smanjenu mentalnu sposobnost.

4. Bern, Olivija

Želi da postane lekar. Zabavlja se s Kuperom Milerom, vančulcem br. 15.

Ne preporučujem: jednom je imala ozbiljan napad anksioznosti – što bi moglo da se ponovi u slučaju izuzetnog stresa.

5. Kol, Brajan Džozef (zovu ga Bi-Džej)

Neprekidno priča o seksu i seksualnosti. Zabavlja se s Tes Nikols, vančulcem br. 6.

Ne preporučujem: nacionalna bezbednost mu nije ni na kraj pameti.

6. Nikols, Tes

Talentovana spisateljica. Zabavlja se s Brajanom Džozefom Kolom, vančulcem br. 5.

Ne preporučujem: ima potrebu da bude otvorena i istinoljubiva.

7. Feldman, Makenzi

Uprkos tome što je najtalentovanija u razredu i vrlo privlačna (mogla bi se iskoristiti kao mamac za zavođenje meta?), nije motivisan učenik i možda neće steći potrebno samopouzdanje da bi bila uspešna.

Ne preporučujem: prerizično.

8. Ferero, Brin

Čudna, čudna, čudna. Voli mačevanje i neobičnu odeću. Mrmlja.

Ne preporučujem: previše čudna.

9. Go, Nik

Zvezda bejzbola. Već je regrutovan u vrhunske sportske programe.

Ne preporučujem: pomalo je narkos. A nikad ne bi pristao da se odrekne bejzbola. Uz to mu je majka nastavnica ovde u Blumbergu i verovatno bi me ubila da ga regrutujem.

10. Hanter, Kortni

Egocentrična. I ona je zvezda u programu *Znamo šta mislite*.

Ne preporučujem: žudi za slavom.

11. Dženkins, Levi

Okružuje se obožavateljicama vančulaca.

Ne preporučujem: žudi za pažnjom.

12. Kolar, Anodža

Fina devojka. Sjajni stavovi. Odbija da nosi naočare s dioptrijom jer joj se čini da one povećavaju jačinu vančulne percepcije.

Ne preporučujem: za ovaj program je očigledno potreban savršen vid.

13. Marson, Džordž (zovu ga Mars)

Talentovani pijanista. Zabavlja se s Monom Bat, vančulcem br. 2.

Ne preporučujem: suviše umetnički tip, tj. suviše emocionalan.

14. Makman, Edvard

Voli sve u vezi sa paranormalnim, posebno vampire. Oblači se skroz u crno.

Ne preporučujem: jeziv je.

15. Miler, Kuper

Narkos, kockar. Zabavlja se s Olivijom Bern, vančulcem br. 4.

Ne preporučujem: ništa ne shvata ozbiljno.

16. Njumen, Sejdi

Zrela za svoje godine; voli da se zabavlja sa starijim muškarcima.

Ne preporučujem: prelako se zaljubljuje, biće rasejana.

17. Filips, Ajzak

Fin momak. Siguran u svoju seksualnu orijentaciju.

Ne preporučujem: njegovo odbijanje da farba kosu – potpuno je sed! – ilustruje želju da se istakne, a ne da se utopi.

18. Jamaura, Poli (zovu je Pi)

Pametna, ambiciozna, usredsređena.

***Preporučujem: pokazuje snažnu sposobnost za vođstvo. Neće imati etičkih nedoumica niti će oklevati da se „postara“ za svaki „problem“.

19. Zakov, Danijel (identični blizanac Dejvida Zakova, vančulca br. 20)

Teži da se pojavljuje na predstavama u Las Vegasu.

Ne preporučujem: previše otkaćen.

20. Zakov, Dejvid (identični blizanac Danijela Zakova, vančulca br. 19)

Teži da se pojavljuje na predstavama u Las Vegasu.

Ne preporučujem: previše otkaćen.

Kao što vidiš, jedini kandidat kog mogu da preporučim jeste Poli Jamaura, vančulac br. 18, zbog izuzetne mentalne sposobnosti i nemilosrdne ambicije. Ona će biti korisna tvom „specijalnom timu“. Sad nešto lično – jedva čekam da se ovo završi. Podučavati telepate hemiji u srednjoj školi na Menhetnu nije baš moj tajni zadatak iz snova. Imam razlog što ne želim da rađam decu. Tinejdžeri su propast.

Srdačno,

Dr Suzana Dejl,

Operativac CIA

Prvo poglavlje

Zdravo, još jednom

Kuper Miler, u farmerkama i izgužvanoj crnoj majici, ušao je u učionicu pevušeći: „Aprililili. Aprililili. Aprililili...”

Poli Jamaura, poznata kao Pi, najpametnija u odeljenju, ispravila je ramena. *Mora li sve vreme da peva? To je da izludiš...*

Kuper nije posustajao. „Aprililili. Aprililili. Aprilililiiii...”

Seo je pozadi na svoje mesto, pored Nika Goa, najboljeg druga još od predškolskog uzrasta. Nik je spavao glave spuštene na klupu. Pre nedelju dana počeli su bejzbol treninzi i bio je iscrpljen. A nije mu od pomoći bilo ni sve ono duvanje s Kuperom.

Kuper se nasmešio svojoj devojci i seo.

Pogledavši ga, Olivija je mislila o tome koliko je sladak. Nežnoplave oči. Ukusne usne. Bila je luda za njim.

Ukusne usne? Ma daj?

Kakvog su ukusa? Čokoladnog?

Njam. Čokolada.

Olivija i Kuper, to su srca dva! Ljubili se, grlili se...

Olivija je pocrvenela i zažmurila.

Zatvaranjem očiju prekidali smo prenošenje misli.

Ušla je Makenzi Feldman, Kuperova bivša devojka, u uskim farmerkama i majici spuštenoj na ramena. Ta majica prvobitno nije otkrivala ramena, ali je okovratnik bio suviše uzan pa ga je proširila. Strava je izgledalo, pa ju je nosila.

Svi smo pomislili da tako baš dobro izgleda. Uostalom, na njoj je sve izgledalo dobro.

Čula je misli o Kuperu i Oliviji, ali su je samo neznatno iznervirale. Kuper i ona su raskinuli u drugom razredu. Mogao je da se viđa s kim je hteo. Da li je marila za to? Pogledala ga je dok je drmusao Nika da ga probudi, ali pošto je uhvatio njen pogled, ona je pogledala u stranu.

Sela je na svoje mesto, preko puta prozora, pored Tes Nikols. Tes je bila Makenzina najbolja drugarica. Tesin dečko, Brajan Džozef Kol, sedeo je s druge strane. Levi Dženkins je bio pored Bi-Džeja.

Naše klupe su bile poređane u obliku potkovice. Na taj način oni viši nisu smetali niskima. Nismo morali da gledamo pravo u nekog da bismo čuli njegove misli, međutim, niko nije smeo da se ispreči. Zato je

potkovica dobro funkcionisala. Katedra je bila u pročelju prostorije, dok su klupe bile okrenute ka sredini, gde su se rojile naše misli.

Tako smo sedeli na svim časovima. Svih dvadesetoro. Vančulci. Zajedno. Po čitav bogovetni dan.

Škola nije htela da se mešamo s ostalim maturantima. Što je bila čista glupost. Mi smo imali vančulnu percepciju, a ne ebolu. Posebno za nas sastavljen je i školski program, koji treba da nam omogući pripremu za ono što nas čeka. Doduše, niko nije znao šta nas to čeka. Dotad nije postojao razred sastavljen isključivo od telepata.

Tako je, mi smo vladali telepatijom. Čitali smo tuđe misli. Tu sposobnost stekli smo pre dve godine, posle vakcinacije protiv gripa. Dvadeset dvoje drugara iz odeljenja 10B, još po jedan prvak i jedan maturant, svi iz iste zaražene serije.

Bar niko od nas nije dobio grip.

Ha-ha-ha.

„Dobro jutro, moje blistave telepate“, rekao je gospodin Džonas zatvarajući vrata. Pogledao je po učionici. „Vidim da je Mars odsutan. Mona takođe.“

Jesu li bolesni?

Čuo sam da vlada mononukleoza. Neki prvaci su je dobili.

Zezaš me? Ako nam Mars i Mona prenesu mono, ubiću ih.

Jesi li se skoro ljubio s nekim od njih dvoje?

Nisam!

Kako su je dobili?

Marsova sestra ide u prvi razred.

Ljubio se sa sestrom?

Nasmejali smo se.

„Šta je tako smešno?“, pitao je gospodin Džonas dok je sedao za katedru.

Niko nije odgovorio.

„Hajde, neko mora da mi kaže. Nema smisla.“ Namestio je naočare za sunce na nosu. Za razliku od nas, nastavnici nisu vladali telepatijom. Stoga su nosili naočare. Naočare za sunce, kao sklapanje očiju, prekidale su prenos. Prvobitno smo mislili da to zavisi od nijanse: što tamnije to bolje. Što znači da su ljudi stalno naletali na zidove. Međutim, radilo se o polarizaciji. Sprečavala je prolazak misli zajedno sa odsjajem. U početku smo sve vreme nosili naočare. Ali sredinom prve godine zaključili smo da to nije naš problem, već problem svih ostalih.

Gospodin Džonas se nakašljao. „Pa dobro. Znam da je danas važan dan za maturante. Čeka li još neko ovde da sazna je li primljen na koledž?“

Svi smo zavrteli glavama. Neki su se nasmejali.

Mora da se šali?

Zar nismo svi primljeni pre više meseci?

Jeste. Naravno da smo primljeni.

Istina, nije nas želeo svaki fakultet u svom kampusu – *nosi se, Jejle* – no mnogi jesu. Nije da su se samo

psihološki odseci nadali da ćemo se naći u njihovim laboratorijama. Bili smo trećerazredne zvezde, poput dece glumaca ili sina nekog guvernera. Samo što smo mi zaista imali sposobnosti, zadivljujuće sposobnosti, a za to je znao čitav svet.

U početku, kad smo bili druga godina, trudili smo se da nikome ne kažemo.

Onda su svi naši roditelji saznali na suludom sastanku s predstavnicima Uprave za hranu i lekove. Većina ih je bila šokirana. Nisu mogli da pojme šta je posredi. I nama je to bilo teško. Potom smo odlučili da ne uzmemo antidot i mnogi roditelji su bili besni. Neki samo nervozni. Niko nije želeo decu koja mogu da pročitaju svaku misao.

Uprava za hranu i lekove od nas je zatražila da naše sposobnosti držimo u tajnosti. Ipak, nije lako čuvati tajne. Naročitu ovu, s obzirom na to da je bilo uključeno dvadeset četvoro tinejdžera i četrdeset sedmoro roditelja i desetero pomajki i poočima. Neki od nas rekli su braći i sestrama. Pa onda najboljim drugarima. Pa potom devojkama i momcima, pa potom, pa potom...

Očito, mi smo znali znaju li drugi ljudi. Od nas niko nije mogao da sačuva tajne.

U početku smo to poricali. Nismo želeli da budemo čudaci. Ali onda se nepoznata maturantkinja poverila mami, koja je igrom slučaja radila za *Njujork post*. Kada je objavljen članak o nama, životi su nam se preokrenuli.

Reporteri su opsedali školu cele te prve godine. Pisali su o nama na veb-sajtu *TMZ*. Pričali su o nama u TV magazinu *60 minuta*. Neki od nas, poput Kortni i Džordane, voleli su slavu. Neki od nas, kao Pi i Olivija, nisu želeli ništa da imaju s tim. Medijima nije bilo dozvoljeno da navode naša imena niti da bez dozvole prikažu naše fotke s obzirom na to da smo bili maloletni, pa smo se mi koji smo izabrali da ostanemo anonimni držali daleko od očiju javnosti.

Naredne godine je bilo manje reportera, ali mnogo više znatiželjnika. Bilo je i pregršt ponuda, naročito za televizijske reklame s tekstom u stilu: „O ne! Čujem kako razmišlja o mom lošem zadahu! Kad bih samo imao žvaku sa četiri puta više mentola!“ Većina nas je sve odbijala. Nije nam bio potreban novac, kao ni ozloglašenost. Kortni i Džordana su odradile nekoliko tačaka, ali su prestale pošto su krenule sa svojim rijaliti-programom. Prošle godine su snimale u Njujorku. Ove sezone je bio plan da lete na različite lokacije. Tema je bila *Telepate osvajaju Ameriku*.

U svakom slučaju, ove godine, oni koji su se prijavili za koledž iskoristili su brže-bolje iskustva sa vančulnom percepcijom kao temu u sastavima za prijemni.

O čemu drugom bih pisao?, upravo je pomislio Bi-Džej i zavalio se na stolici. *O svom seksualnom životu?*

Kom seksualnom životu?, pomislio je Levi.

Iako su bili zajedno dve i po godine, Bi-Džej i Tes to nikad nisu uradili.

Znali smo da nisu pošto je to bilo jedino o čemu je Bi-Džej razmišljao: *hoće li to uraditi, kada će to uraditi, zašto to još nisu uradili.*

Tes je želela da spava s njim; samo nije želela da svi vančulci prate iz prvog reda.

Tes je ošinula pogledom Levija na drugom kraju potkovice. *Ne uživa svako u besmislenom seksu s obožavateljima.*

Levi je prosto obožavao te devojke. Mi ostali smo mislili da su obožavaoci jadni. Pošto smo se razotkrili pred svetom, neki ljudi nisu želeli da imaju ništa s nama, dok su se drugi stalno motali oko nas. Nisu oni čeznuli za slavom; želeli su da budu shvaćeni. To je bilo kao da su išli kod psihijatra, samo bez plaćanja.

Trebalo je da Levi sledeće godine ide na Univerzitet Majamija. Zdravo, obožavateljke u bikiniju.

Tes i Bi-Džej išli su na Berkli.

Mars se upisivao na Džulijard.

Kuper se prijavio jedino za Njujorški univerzitet i bio je primljen. Nije bio siguran šta želi da studira. Može li da studira video-igre? Voleo je da ih igra. Kao i poker. Na njega se navukao onda kad je proveo leto u maminoj kući u Džerziju. Tamo je bila grupa momaka s kojima je igrao nekoliko puta nedeljno.

Oni nisu znali za njegov poseban dar. Rekao im je da se zove Leo.

Olivija je primljena na Njujorški univerzitet, Braun i „Džons Hopkins“. Njujorški univerzitet i Braun ponudili

su joj pune stipendije, ali i dalje je čekala da sazna hoće li to učiniti i „Džons Hopkins“. Oni su imali pripremni program za medicinu o kome je sanjala, međutim, za razliku od većine nas vančulaca, ona nije mogla priuštiti da plati školarinu.

Makenzi je primljena na Stanford, baš kao njeni brat i sestra, iako su joj ocene bile usrane. Prijavila se da bi dokazala bratu i sestri kako sad kad ima vančulnu percepciju i ona može da se upiše. A pošto je primljena, osetila je da mora da ide. Brat i sestra su bili ubeđeni da će omanuti. I sama je bila prilično sigurna da hoće.

Nisu svi išli na fakultet. Neki od nas su kretali drugim putem. Kortni i Džordana, umislivši da su bitne, želele su da i dalje grade televizijsku karijeru u rijaliti-programu. Prva sezona njihove serije nije postigla onakav uspeh kakvom su se nadale, ali serija je obnovljena, tako da možda i nije bila baš užasna. Besmislena, svakako. Svi smo gledali nekoliko prvih epizoda, ali morali smo da prekinemo. Jesmo li marili za to šta misle drugi ljudi? Je li nas bilo briga što polovina muškaraca u seriji vara svoje žene ili što polovina žena ubrizgava botoks, što je operisala grudi ili isisavala salo na stomaku? Ne, nije nas bilo briga.

I Dejvu i Danijelu, blizancima, ponuđena je TV emisija, ali oni su umesto toga pripremali telepatsku tačku. Planirali su da se, čim se završi škola, presele u Vegas. Nismo bili baš ubeđeni da će u tome uspeti. Malo je

verovatno da bi nekome ko ima vančulnu percepciju kazina dozvolila da priđe blizu njihovim stolovima.

Pi je dobila ponudu za posao špijuna. Da, špijuna. Uz to je primljena na Harvard.

Osim Mone, koja je bila u trećem razredu, svi smo pravili planove za narednu godinu, po završetku srednje škole.

Čekala nas je budućnost kojom smo mogli da upravljamo. Vančulna percepcija je naš čarobni štapić.

Bar smo mi tako mislili.

Ispostavilo se da čarobni štapići mogu da se slome.

Gospodin Džonas je zakoračio u središte naše potkove. „Hajde da počnemo.“

Drugo poglavlje

Mehurići od sapunice

Olivija je bila presrećna.

„Šta je bilo?“, pitao je Kuper.

Olivija se zarumenela. „Ništa.“

„Ništa, ha?“, ponovio je kroz smeh. Znao je o čemu ona misli. Njegov otac je ponovo išao na put i stan će biti prazan...

Nepoznata trećakinja upiljila se u njih dok su išli hodnikom, ali oni su se uveliko navikli na to. Svi smo se navikli na to.

Baš su lep par, mislila je devojka. *Ona je tako fina a on je divan.*

Olivija se nasmešila. *Stvarno smo lep par*, pomislila je.

„Zaista smo sasvim zgodni, zar ne?“, upitao je Kuper trećakinju.

Devojka je pocrvenela kao bulka i požurila na čas.

„Uplašio si je“, rekla je Olivija.

Kuper je prenatraglašeno uzdahnuo. „Nije mi bila namera.“

Često smo to radili. Plašili ljude. Izluđivali smo ih. Ponekad namerno. Bilo je naprosto prelako.

„Šta sad imamo?“, pitao je Kuper.

„Laboratorijske vežbe. Onda engleski. Sinoć sam završila knjigu.“

Doba nevinosti je bila naredna knjiga na našem spisku knjiga za čitanje u završnom razredu. Hvala bogu. Prošle godine je naš program iz književnosti u potpunosti bio sastavljen od literature sa paranormalnim temama. *Kantervilski duh*. *Hrizalidi*. *Magbet*. Blumberg se baš trudio da nam zada knjige koje su oslikavale naša iskustva. Bili smo prilično ubeđeni kako naši životi nemaju ništa zajedničko s nekom mračnom budućnošću ili sa škotskim zamkovima, te smo se bunili. Ove godine smo imali knjige kao što su *Doba nevinosti*, *Džejn Ejr* i *Don Kihot*. Knjige koje nisu oslikavale *ničija* iskustva.

„Je li dobra?“

„Nije“, rekla je Olivija odmahujući glavom. „Depresivna je. Hoćeš li je pročitati?“

„Neću“, rekao je Kuper, „Pročitacu beleške na internetu.“

„Ha. Pravi si buntovnik. Imaš sreće što gospođa Šinmel ne može tebi da pročita misli.“

„To je tačno“, rekao je Kuper mrdajući obrvama. „Verovatno bi me kaznila zbog nepristojnih misli.“

„Imaš nepristojne misli o gospođi Šinmel?“, našalila se Olivija, pa su se oboje nasmejali.

Olivija se tih dana mnogo smejala. Ne zbog nečeg određenog, već zato što je bila srećna. Zabavljala se s Kuperom i bila je vančulac. Pre dve i po godine nikad ne bi ni pomislila da joj se išta od toga može desiti. Tek se doselila u Njujork i bila je strašno stidljiva i vrlo nervozna i kidala je nokte na palčevima sve do živca, dok ne prokrvare.

Delovalo joj je da je Kuper za nju potpuno nedostižan. Ne samo što je bio jedan od omiljenijih likova u školi nego se i zabavljao s ubistveno zgodnom Makenzi. Bili su zlatan par. Niko nije mogao ni zamisliti da će raskinuti.

Niko nije mogao ni da zamisli da će vakcina protiv gripa ljudima dati sposobnost vančulne percepcije.

Ali sada je sve bilo dobro. Toliko je bilo dobro da ju je skoro plašilo.

Olivija nije mogla da ne misli o tome koliko će to trajati. Ništa nije bilo nepromenljivo, zar ne? Ništa nije zauvek ostajalo dobro. U nekom trenutku mehurić će pući.

„Mehurići neće pucati“, rekao je Kuper. „Biće samo velikih, pufnastih, skakutavih mehurića. Kad smo već kod toga, imaš li žvaku?“

Olivija se ponovo nasmejala. „Imam“, rekla je i potisnula usplahirene misli iz glave. Tih dana je bila u stanju to da uradi. Pružila je Kuperu žvaku.

Kuper se nikada nije opterećivao lošim mislima. Što je bilo zadivljujuće s obzirom na sva sranja koja su se

desila s njegovim roditeljima. Nakon što mu je mama – a i mi ostali – saznala da je vara, njegov otac se odselio u stan nekoliko ulica dalje. Bilo je dosta svađa. Užasnih advokata za razvod. Okršaja s drekom. Zamrznutih bankovnih računa. Tata mu je bio kreten. Mama ogorčena. U procepu su uvek bili Kuper i njegova mlađa sestra Ešli.

Razvod je bio glavni razlog zbog kog se nije smuvao s Olivijom u drugom razredu. To, kao i raskid s Makenzi, loše je uticalo na njegov stav prema vezama. Znao je da je bilo nečeg između njega i Olivije, ali nije bio spreman da započne nešto novo. Umesto toga, postali su prijatelji. Dobri prijatelji. Na časovima su sedeli jedno pored drugog. Ručali zajedno. Visili na žurkama.

A onda, posle trećeg razreda, mama mu se ponovo udala i odselila u Voren u Nju Džerziju. Kuper je leto proveo s njom, ali krajem avgusta se uselio kod tate da ne bi bio predaleko od škole. Selidba je bila teška. Neka-ko se nosio s tim, mada ne savršeno. Počeo je da puši travu. Mnogo trave. Upozorili smo ga da bi mogla da utiče na njegovu vančulnu percepciju, ali kad je otkrio da ne utiče, pušio je još više. Trava ga je opuštala.

Voleo je da bude opušten.

Olivija ga je isto tako opuštala. Prijalo mu je da bude s nekim ko ne očekuje previše od njega. S nekim kome se dopada baš onakav kakav jeste. S nekim finim, nekim ko ga obožava.

Konačno su se smuvali nedelju dana pošto se uselio kod tate.

Bilo je to dve nedelje pre nego što je počela škola. Kuperov tata je, kao i obično, bio na putu. Kuper je bio sam. Usamljen. Bio je naduvan.

Poslao je poruku Oliviji.

Šta se radi? Znao je da je leto provela u gradu.

Upravo izlazim iz bolnice, odgovorila je.

Olivija je preko leta volontirala u bolnici *Lenoks hil*. Pomagala je tako što je razgovarala s pacijentima i čitala im, nosila uzorke u laboratoriju i radila za pultom u hitnoj službi. Jednom je čak išla s pacijentom kardiologije u ordinaciju i posmatrala intervenciju. Što je bilo dobra priprema za studije medicine. A i volela je da pomaže ljudima, zbog čega je pre svega i želela da bude lekar.

Hoćeš da svratiš?

Naravno, odgovorila mu je. Za jedan sat.

Kad je dobila poruku, nadala se, molila boga, da je to *ono* večer koje je čekala. Nije ostalo mnogo vremena. Imali su manje od godinu da budu zajedno kao nešto više od prijatelja. Deset meseci i onda...

Ko će znati šta će se dogoditi s nama?

Olivija je požurila kući da se istušira i obuče nešto slatko. *Večeras. Večeras. Večeras?*

Kad je Kuper otvorio vrata, pomislio je: *Ovde je!* Obrazi su joj se crveneli jer je žurila a njena tamna kosa, još vlažna od tuširanja i mirisna od slatkastog šampona, bila je vezana u čvrst konjski rep.

Privukao ju je u zagrljaj.

Osećaj je bio neverovatan.

Ona je bila neverovatna.

„Livi“, promrmljao je. „Zdravo.“

Kako je samo to rekao! Nežno i slatko, ali istovremeno promuklo.

„Zdravo.“ Srce joj je tuklo. Večeras? Misli li? Hoće li? Konačno?

I njegovo srce je počelo da lupa. *Da, možda bi trebalo.*

I učinio je to. Okrenuo je glavu prema njoj.

Zatvorila je oči i osetila njegove usne na svojimima. Bile su tople i meke. Imale su ukus dima, ali njoj to nije smetalo. Malo potom shvatila je kako se on smeši i otvorila je oči.

Oči su mu svetlucale. *Hvala ti što si svratila.*

U svako doba. Hoćeš li me pustiti unutra?

Bilo je to pre osam meseci. Nije bilo poigravanja, ničeg sličnog. Više nisu bili prijatelji, postali su par.

Imali su dve nedelje do škole da se naviknu na to da su zajedno. Dve nedelje da pokušaju da razviju normalnu vezu. Pa, donekle normalnu. Mogli su jedno drugom da čitaju misli što, očigledno, nije normalno. Posle nekog vremena su se navikli na to. Naučili su da se prilagode kao što to rade normalni parovi.

Što ne znači da su tajili vezu. Naleteli bismo na njih u susedstvu. Bilo nam je drago zbog njih.

Zajedno ste!

Nema šanse!

Krajnje je vreme!

Zna li Makenzi?

U trenutku kad je Makenzi naletela na njih, ispred kombija sa sladoledom u Griniču, odavno je znala.

Oliviji je srce poskočilo kad ju je uočila. *Da li joj je stalo? A njemu?*

„Preboleo sam je“, šapnuo je. *Stvarno.*

Olivija je odahnula.

Makenzi se okrenula. „Čula sam vesti, vas dvoje“, rekla je. „Čestitam.“ *Drago mi je zbog vas. Stvarno. Na neki način.*

„Posle tebe, gospođice“, rekao je sad Kuper, otvarajući vrata Oliviji.

Kasnili su već tri minuta na hemiju, ali doktorki Dejl to nikad nije smetalo.

Laboratorijske vežbe za one sa vančulnom percepcijom nisu bile uobičajene. Nije bilo disekcije žaba ili paljenja vatre na Bunzenovim plamenicima. Umesto toga, vežbali smo vančulnu percepciju dok nam je doktorka Dejl zadavala zadatke i pravila beleške.

Olivija i Kuper su te nedelje bili u grupi s Nikom, Kortni i Džordanom. Ispitivali su uticaj muzike na prenos misli.

„Do, re, miiiii...“, otpevao je Kuper.

„...fa, sol, la, si!“, odgovorili su blizanci. Ispitivali su udaljenost.

Blizanci su bili u grupi s Levijem, Marsom i Monom. Samo što Mars i Mona nisu bili tamo tog dana, pa su ostali samo Levi i blizanci.

„Udaljavam se deset koraka“, govorio je Levi sevajući onim savršeno pravilnim i savršeno belim zubima dok